

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 12.

Den 15. Marts 1868.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præs. B. Young

i det gamle Tabernakel Søndag Efterm. den 29de Decbr. 1867.

(Fra „Deseret News.“)

Man siger, at korte Besøg bringer langvarigt Venstaben, og korte Prædicerne gjøre maastee Forsamlingerne interessante. Jeg er vis paa, at dette er tilfældet underiden. Jeg er taknemmelig for den Lejlighed, jeg har haft til at blive undervist og for det Privilegium at kunne møde tilsammen med et Folk, som viser ved dets daglige Levnet, at det onster at stride fremad. Jeg er taknemmelig, fordi vi have Lejlighed til at samles her i dette Tabernakel den ene Sabbat efter den anden. Forrige Søndag talte jeg lidt om, at vore Formiddagsforsamlinger i Almindelighed ikke ere saa godt besøgte, som det var at onste, og jeg havde ventet, at hele Tabernaklet skulle have været fuldt idag. Jeg kan ikke troe, at de Hellige ere ude og høre i Køne, thi der er ingen Sne; de kunne heller ikke være i Bjergene, thi Beiene ere usremommelige. Jeg troer ikke, at de ere ude for at fiske paa denne Tid af Året, ei heller kunne de alle være

i Søndagsstolerne. Hvad bestille de da? Holde de Huousandagt, sove de, eller bortvælte de deres Tid med unnyttige og forsængelige Voretagender? Det glæder os at see saa store Forsamlinger af Hellige om Eftermiddagene. Dette er det eneste Sted her i Staden, hvor der holdes offentlige Forsamlinger paa Sabbatsdagen. De Hellige i Store Saltsostad gaae både Formiddag og Eftermiddag alle til een og samme Forsamling, og danne saaledes i saa Henseende en stærk Modsatning til Befolningens i de store Steder i Verden. Jeg har set Folk i nogle af disse Steder gaae til deres Gudsdyrkelsesforsamlinger, men den Enne gaaer hid og den Anden gaaer bid, og allevegne herstår der Forvirring.

De Hellige bor komme til Forsamling og høre paa, hvad der bliver sagt, og om der findes Nogen, som synes, at han ikke bliver belært saaledes, som han skulle onste, behøver han kun at sende et

Kort med Anmodning om Tilladelse til at tale — op til Forhøiningen, og vi ville give Saadanne Leilighed til at udfolde deres Viisdom, thi vi ønske at lære Viisdom og at erholde Kundstab.

Vi ere i en stor Skole, og vi skulle beslutte os paa at lære; vi skulle bestandig bestræbe os for at samle os et Forraad baade af himmelst og jordisk Kundstab. Læser gode Boger, men jeg kan ikke sige, at jeg vilde anbefale Læsningen af alle Boger, thi de ere ikke alle gode. Søger formedelst Guds Aands Bistand at hente saa megen Viisdom og Kundstab fra gode Skrifter, som I muligvis kunne, men uden hans Aands Veiledning ere vi ladte i Mørke. Jeg har ofte indtrængende tilraadet de Hellige at leve saaledes, at de kunne være i Besiddelse af Abenbarelsens Aand og den Kundstab, som kommer lige fra Himmelten — fra al Viisdoms Kilde. Lever dette Folk saaledes? Ja, tildeels. Vi stride langsomt fremad, og som Broder George W. Smith har sagt, vi stride ikke hurtigt nos fremad. Jeg erfjender, at dette Folk er i Fremadstriden, og jeg er stolt deraf. Maar jeg kommer frem for Maadens Throne i London, glæder det mig, at jeg kan talke Gud, fordi de Sidste-Dages Hellige bestræbe sig for at indrette deres Levnet saaledes, at det kan være ret for ham. Jeg er glad, jeg føler mig lykkelig, jeg er fuld af Trost, Fryd og Fred paa Grund af den Fremgang, som dette Folk gør, og dog seer jeg, hvor let et Menneske kan gaae tilbage og blive formørket i Sindet. Vi ere kun altfor snare til at fare vild og at følge vores egne Tilboieligheder; lig Smaadrenge med deres Kjæller gaae vi meget langsomt opad Balke, men fare hurtigt nedad igjen. Vi ere altfor tilbæilige til at være seendrægtige til at lære Retsfærdighed, og derimod altfor ræske til at løbe paa Syndens Bei. Vor Sjæle-

sjende er bestandig paa Vagt for at lede os bort fra Sandhedens og Pligtens Sti, indtil vi med Ligegyldighed ringeagte Guds Ejeneres Raad og overtræde hans Bud. Der er een Sti — een Linie at følge for at erholde og bevare Guds Kjærlighed og hans Aands Lys, hvilket saa at sige er det Compas, som vil lede de Hellige til Sikkerhedens Havn, og det misviser aldrig, thi det er ufeilbarligt.

Vi have mange Pligter at udføre, og der er et stort Værk foran os. Vi have Zion at opbygge, og deri ere vi alle enige, men vi have meer eller mindre forskjellige Afsuelser med Hensyn til Maaben, hvorpaa det skal stee, thi i det Hele taget ere vi tilboielige til at følge vor egen Billie og at tilfredsstille vores egne Ønsker. Dersom de Hellige vilde leve saaledes, at de stedse kunde være veilede af Herrens Aand, vilde de ikke være saa utsatte for at fare vild, som de ere. I mange Tilselbæ ere vores egne Ønsker, vor Billie og vores Tilboieligheder saa sterke, at vi gaae i Rette med Herren for om muligt at saae ham til at rette sig lidt efter vores indstrænklede Begreber. Vi glæde os ved saadanne Frestillinger — og tilsige ved at gjøre Øndt, og dersom kan der med Rette siges, at „et Menneske bliver født til Moie, ligesom Gnister, der flyve høit op.“ De Hellige bør tage sig iagt for, at de ikke følge et saadant Livsløb, som leder til aandeligt Mørke og Forblindelse, saa at de ikke kunne satte det, der hører Gud til, men blive utsatte for at troe Bildsfarelse og Logn istedetfor Sandhed. Hvad er det, som bringer de Hellige ud af denne Kirke? Det er ganske ubetydelige Smaating, som bringer dem ud af Pligtens Sti. Dersom vi følge et Compas, som misviser, ere vi ube af den rette Wei, førend vi vide det. Maar Noget tiltroer sig selv Kraft og Viisdom og siger: „Jeg vil gjøre dette og hiint

paa mit eget Ansvar og ikke raadsprøge hverken Gud eller hans Tjenere. Om jeg ønsker at gaae til Norden, Syden, Østen eller Vesten, eller at drive denne eller hin Haandtering, eller at gaae et eller andetsteds hen for at faae Livets Fornedenheder, bliver det min egen Sag, og jeg kan ikke indsee, at nogen Aanden har Noget dermed at gjøre." Jeg figer, at dersom vi tiltroe os en saadan Kraft, Viisdom og Magt, og tænke, at vi selv ere dygtige til at domme angaaende alle Ting, uafhængige af Gud og hans Tjenere, ere vi i Fare for at komme ud af den rette Wei. Enhver Mand og Kvinde, som vandrer i Herrens Lys, seer og forstaaer alt dette for sig selv, men formedelst vores egne Begjørigheder og ivrige Ønsker efter at faae vor egen Billie opfyldt, vige vi ofte bort fra Pligtens Sti. Enhver Mand og Kvinde, som vandrer i Herrrens Lys, kan see og forstaae dette for sig selv, men det er formedelst vor Tilboielighed til at gaae vor egen Wei, at vi saa ofte glemme vores Pligter og komme paa Afveie. Hvor ofte have vi vel ikke i Jesu Christi Navn og med det hellige Præstedommes Myndighed beseglet Helbredens og Livets Belsignalser paa vores Born og Paarørende, og dog er det ikke steet ester vor Tro og vor Hjertes Ønsker. Hvorfor ikke?

I mange Tilsalde ere vores Ønsker saa heftige, at vi ikke give os Tid til at komme til at forstaae Abenbarelsens Aaland og dens Virkninger paa Menneskets Sind. Vi nære heftige Ønsker istedetfor at ove Tro. Naar Nogen propheterer i Kraft af den Hellig-Alands Beiledning, ville hans Ord gaae i Opfyldelse ligesaa vist, som Herren lever; men hvis han nærer heftige Ønsker i sit Hjerte, lede disse ham bort fra Aanden af Evangeliet — fra at lytte til Abenbarelsens Aaland, saa at han bliver utsat for at tage feil, og han pro-

pheterer, men hans Ord gaae ikke i Opfyldelse, — han lægger sine Hænder paa de Syge, men de blive ikke helbredede. Dette er Folgen af, at man ikke ganse hengiver sig i Guds Ville. Er det ikke i Virkeligheden saaledes? Og ere vi ikke Alle enige deri, at vi bestandig skalde bestrebe os for at leve efter Aandens Paamindelser og i Guds Lys. Hvis vi gjøre dette, ville vi tilvisse sikkre os en Arvelod i Guds celestiale Rig.

Vi have udsamlet de bedste Mennesker iblandt Jordens Nationer, og dog ere vi ikke saa gode, som vi burde være. Hvorfor ere vi ikke saa gode, som vi skalde være? Fordi vi have det evige Lys og evig Kundstab her, og Enhver har Leilighed til at adspørge Gud og til at erholde for sig selv, men vi benytte os ikke alle af dette Privilegium. Det er ikke med os som med Andre, der ere kaldte af Menneskene til at gaae ud i Verden paa Mission; vi ere kaldte af Gud og føre sande Creditiver med os, ikke Pauli, Petri eller nogen af de gamle Apostlers eller andre Guds Tjeneres Creditiver fra forrige Tider, men vi have levende Drakler og det hellige Præstedomme iblandt os, hvilke Belsignalser ere gjengivne til Verden i vores Dage, og der gives Maend iblandt Menneskene i det nittende Aarhundrede, der have den samme Magt og Myndighed, som Guds Tjenere havde i Oldtiden. Da vi have denne Myndighed og nyde en saa stor Begunstigelse, burde vi være bedre end Andre. Vi have troet paa den Herre Jesum Christum, og formedelst vor Tro have vi erholdt Evangeliets Fylde; vi have viist Lydighed mod Guds Besalinger, adlydt hans Huses Ordinancer, hvilke vi have anuammet i Tro og anvende dem i vor Liv og vor Vandrel, og disse Belsignalser have vi modtaget formedelst Apostler og Propheter, der i vores Dage ere kaldte af Gud, lige-

som Aron var. Dette har Gud aabenbaret saavel nu som i forrige Tider til endelige Bæseners Gavn, paadet Alle, der ville beslritte sig paa Retfærdighed indtil Enden, kunne opnaae det evige Liv i Guds Nærværelse. Ved at adlyde de Ordinancer, som Gud har indstiftet, forhellige Menneskene deres himmelske Fader, men om de ikke ville lyde ham, kunne de ikke derved i mindste Maade berøve ham Noget af hans Herlighed og Magt. Om end alle hans Born skulde vige bort fra Pligtens Sti og overtræde hans hellige Bud, vilde dog Gud blive forhelligt alligevel, thi Alle have en fri Willie og kunne vælge Død istedetfor Liv, Morke istedetfor Lys, og Lidelser istedetfor Velbefindende, Tilfredshed, Fred og Glæde. Dette er en Frihed, som Alle, der ere staaet i Guds Billeder, ere i Besiddelse af, paadet de kunde være ansvarlige for deres Handlinger. Guds Bud ere os givne i den udtrykkelige Hensigt at gavne os, og hvis vi lebe efter samme, ville vi forstaae for os selv, hvad Gud kræver af os. Dette er et Punkt, om hvilket der kan siges Meget, men jeg skal ikke tillade mig at gjøre det denne Gang.

Jeg opmuntrer mine Brødre til bestandig at leve saaledes, at de kunne have den Hellig-Aands Lys hos sig, at de kunne forstaae deres Pligter, og naar de tilfulde kjende disse, vide de, at det er deres Pligt at lyde dem, som Gud har stillet over dem til at lede dem som et Samfund, som et Folk og som Medlemmer af Guds Rige; det paaligger dem at adlyde de Raad, der blive dem givne fra Tid til anden. Hvad troer den, som forstaar Landen af sin Religion med Hensyn til sine timelige Anliggender og det daglige Livs Pligter? Han troer, at det er et Privilegium han nyder, at kunne blive ledet af Guds Kirkes Authoriteter og for-

medelst Aabenbarelsens Land i Alt, hvad der henhører til hans jordiske Tilværelse. Der er ikke nogen Deel af hans Liv, han betragter som en Undtagelse fra at blive ledet af Guds Sons Præstedomme.

Vi onse, at de Sidste-Dages Hellige paa den bestemte Fastedag skulle mode i de Huse, som ere blevne opforte i denne Hensigt, og at de skulle bringe ned sig af deres Forraad for at føde de Fattige iblandt os, og om nødvendigt for at klæde de Nogne. Vi forvente at see Søstrener, thi de ere i Almindelighed de Förste, naar det gjælder Udvelsen af Veldædig-hedshandlinger og Kjærlighedsbevisninger mod de Trængende. Glæder de Fattiges Hjerter og lader deres Bonner og Tak-sigelser opstige for Gud, og som Svar paa samme ville G annamme rige Velsignelser paa Eders Hoveder. Jeg troer, at jeg forrige Sabbath sagde Eder, at jeg vilde omtale dette Punkt idag igjen.

Hvis I onse legeelig Helbred, Velstand, Viisdom, Lys og Kundskab, da gjører Alt, hvad I kunne for Guds Rige. Jeg veed, at der findes Brodre, der raade over Tusinder, men som synes, at de ikke iaar godt kunne afee Noget til de fattige Helliges Indsamling. Jeg har et Trostsens Ord for Saadanne. I Kjøbmænd, Haandværtere og Agerdyrkere, som elste Eders Rigdomme, lad mig troste Eder og sige Eder, at I kunne beholde Eders Penge, og betaler Eders Gjeld samt Kjøber Eder Kjøretoier og Trældyr, Landsteder og Kjøbmandsvarer. I synes maa-see, at jeg taler ironisk til Eder. Nu vel, jeg tilstaaer, at jeg gør det. Beholder Alt, hvad I have, for Eder selv, og anvender ikke en eneste Dollar i noget andet Diemed end til at fremme Eders Forretning, og jeg lover Eder i Herrrens Navn, at I ville blive fattigere, end om I havde givet af Eders Overflod for at hjælpe de Fattige.

Ansee I det for at være haarde Ord? Hrad jeg siger, er ikke desto mindre Sandhed. Jordens er Herrens og dens Fylde; Guldet og Solvet tilhører ham, og han lader de ødle Metalder komme tilsynে for det menneskelige Øie, naarsomhelst det behager ham, og naar han finder det for godt, sender han sine Budbærere for at sjule dem i Jordens Skjød udenfor Menneskets Omraade. Han tillukker ogsaa Dinene paa ugadelige Guldjægere, saa at de ikke kunne see disse Jordens Skatte, men omendfjøndt de kunne gaae lige over dem, forlade de dem dog, for at de Retfærdige kunne samle dem i Herrens egen beleilige Tid. I som tænkte, at I selv maae beholde Eders Rigdomme, og at I ikke kunne undvære Noget til en Deel af de Fattiges Indsamling næste Aar, kommer ihu, at I vilde blive rige ved at hjælpe dem. I kunne maaske spørge, hvad jeg har til Hensigt. Jeg agter at blive rig, thi jeg tænker at give betydeligt Mere end nogen Anden, og det fordi jeg ønsker at være rigere end nogen Anden. Jeg ønsker Mere, fordi jeg troer, at jeg forstaer bedre at bruge det end de fleste iblandt Mennestene.

Det er nogle Trostensord til de Brodre, som ønske at beholde deres Rigdomme, og dessordenen lover jeg Eder Tomhed i Sjælen og Mørke i Sindet, og Eders Hjerter ville blive indsnevredé og ganste tillukkede for al Medlidenhedsfolelse; medens Grasaldets Land lidt ejster lidt vil saae Magt over Eder, og I ville til sidst forsage Gud og Eders Brodre.

Jeg seer et stort Folk omkring mig. Joseph Smith blev falbet og sendt af Gud for at lægge Grundvolden til dette Sidste-Dages Rige. Han præsiderede over dette Folk i sjorten Aar, og derefter led han Martyrboden. Siden den Tid har Eders ringe Ejener præsideret over de Hellige og raadet dem; han har hørt Le-

delsen over de tolv Apostler, de Halvfjærds, Overpræsterne og ethvert Qvorum og enhver Afdeling af det melchizedekiske og aronske Præstedomme; han har ledet dem over Ørkenen, hvor der ingen Bei var, til et fortørret, goldt Land. Et Tidrum af fire og tyve Aar har han vaaget over deres Interesser og holdt deres Ejender i Tomme, medens han har lært dem, hvorledes de skulle leve og befrie Landet fra dets Ufrugtbarthed, der igjennem mange Generationer har gjort det ubeoeligt for menneskelige Væsener. Hvilkens Mand eller Kvinde paa Jordens, eller hvilken Land fra Landeverdenen kan med Sandhed sige, at jeg nogensinde har givet et forseert Raad eller sagt Noget, som ikke kunde blive funktioneret i Himlene? Det Held, der har fulgt mig i mit Præsidium, have vi den Almægtiges Belsignelse og Barmhjertighed at takke for. Aarsagen, hvorfor jeg har omtalt dette, er for at vise, at jeg jeg forstaer Nodvendigheden af at adlyde Herrens Ord, som han kundgjor ved sine hemmhbgede Ejener. Naar Herren giver en Abenbaring til et Folk, maa det enten adlyde samme eller lidt den Straf, som folger med Ulydhed. Naar det hedder: „Ville I gjøre dette eller hiint; det er Guds Willie, at I skulle udføre denne eller hin Pligt,” maae vi udføre, hvad Herren fræver af os. Hvis ikke den Erklæring var vedfojet Herrens Abenbaringer: „Saa siger Herren,” vilde Folgerne af Ulydhed ikke være saa strækkelige, som de nu ere.

Jeg spørger de Hellige: „Ville I hjælpe til med at indsamle de Fattige?” Til de ældste vil jeg sige: „Ville I bringe Evangeliet til hele Verden?” Belsignede ere de, som adlyde, naar Herren ligefrem besaler det, men mere balsignede ere de, der adlyde uden nogen udtrykkelig Besaling, thi der er strevet: „Det er ikke godt, at jeg skalde give Besalinger an-

gaaende alle Ting, thi den, som er tvungen i alle Ting, er en lad og ikke en viis Ejener, hvorfor han ikke erholder nogen Belønning. Sandelig jeg siger: Menneskene skulle være nidsjære for den gode Sag, og gjøre mange Ting af deres egen frie Vilje og ove Netsærdighed, thi Kraften er hos dem, hvorfor de ere ansvarlige for deres Handlinger. Og saa fremt Menneskene gjøre Gudt, skulle de ingenlunde miste deres Løn. Men den, som ikke gør Noget, førend det bliver ham besalet, eller som modtager en Besaling med et tvivlende Hjerte og udfører den med Ligegyldighed, den Samme bliver fordømt.⁴ Jeg siger dette, for at I skulle kunne forstaae, at jeg for mit Bedkommende er ligesaa overbaerende med de Sidste-Dages Hellige og ligesaa fuld af Kjærlighed til dem, som noget Menneske kan være, og jeg gør al min Flid for at lede dem fremad paa den Vei, der fører til evigt Liv i Guds Nærværelse, saa at Ingen skal gaae til Fortabelse. Det er ikke min Viis at sjende paa de Hellige, men at overbevise og indtrængende raade dem, medens jeg foreholder dem de Trofastes Belønning. Det udfræver al vor Omhu og Trofasthed at kunne bevare Troen paa den Herre Jesum Christum, thi vi ere omgivne af en Mængde usynlige Magter, der steds ere rede til at bemytte sig af vore Svagheder og den mindste Tanke, som kunde opstaae hos os om at forsage Sandhedens Vei — til at lede os paa Wildspor og til at opvække Utilfredshed og Vanro hos os. De gamle Gadiantoners Aander ere omkring os. I kunne see den ene Slagmark efter den anden over hele det amerikanske Continent, hvor de Ugudelige have ihjelslaget de Ugudelige. Deres Aander vogte os bestandig for at faae Leilighed til at paavirke os til at gjøre Ondt, eller for at faae os til at forsemme vores Plig-

ter, men ingen er imidlertid mere listig end han, der er Ophav til alt Ondt i Verden. Vi kalde ham Djævelen; han er saa snevig, at han næsten kan bedrage selv de Udbalgte. Vi ere blevne døbte af Mænd, som have været beklædte med Guds Sons hellige Præstedomme, og dorfors have vi Magt over ham, hvilket den øvrige Deel af Menneskeslægten ikke har, og Alle, som have Præstedommen, have Ret og Magt til at byde disse onde Aander at vige. Naar vi true disse onde Magter, og de ikke adlyde os, da er det fordi vi ikke leve saaledes, at vi kunne have Guds Kraft hos os, uagtet det er vort Privilegium at være i Besiddelse af den, saa længe vi vandre efter hans Bud. Dersom vi ikke leve for dette Privilegium og denne Ret, ere vi under Fordommelse.

Jeg ved, at Biskopperne i denne Kirke ere i Fremadstriden og ere gode Mænd, men de skulde bestyre deres Distrikter endnu bedre, end de gjøre. Man kunde maastee spørge: „Skulde ikke Broder Brigham lede de Hellige bedre, end han gør?” Det er upaaatbivleligt, at han skulde. Ville I lytte til nogle saa Ord? Jeg kan sige: „Folger mig, ligesom jeg folger Christus,” og Enhver af os vil være sikker paa at komme ind i Guds celestiale Rige, saa sandt han er vor Hjælper. Kunne alle Biskopperne sige det Samme? Jeg troer ikke, de kunne det i alle Tilsæerde. Men ere de ikke i Fremadstriden? Jo, de ere, og dette er ikke Alt, de ville vedblive at stride fremad, og de ville blive vise Ledere for de Hellige. De skulde være Fædre for dem, de ere satte til at vaage over. De blive betrægtede som Saadanne af de Hellige, og de skulde foregaae dem med et godt Eksempel baade i Ord og Gjerninger, og fun paa denne Maade kunne de vente at lede den dem anbetruede Hjord ind i Guds celestiale Rige.

Her er et stort Folk, og vi have anmodet samme om at bidrage af dets Midler til at indsamle de fattige Hellige i Adbspredelsen til næste Åar. Det er nu næsten tre Maaneder siden, vi begyndte at rette en Opfordring til Kirkens Medlemmer her i Territoriet angaaenbe denne Sag, men det lader til, at der ikke vil komme Midler ind saa hurtigt, som vi havde ventet. Jeg vil omtale et enkelt Tilsælde her i Staden for at vise, at der dog findes Penge i Landet. Et eneste Handelshuus omfattede i een Maaned Varer for een og syvgethve tusinde Dollars. Maar nu et eneste Handelshuus kan følge Varer til et sadant Belob i kun een Maaned, maae vi tilviøse kunne samle en anseelig Sum i et saa roesværdigt Dime, som at hjælpe vore fattige Brødre og Søstre i Adbspredelsen til et Sted, hvor de kunne ernære sig og blive videre underviste i det, der hører Gud til. Uagtet al denne Seendragtighed ere vi dog som

et Folk betragtet i Fremadstriden, men tjene vi Gud af vort ganste Hjerte og med et berevilligt Sind? Nei, vi gjøre det ikke saaledes, som vi burde. Hvis de Sidste-Dages Hellige ville overgive mig en Tiendedeel af de Midler, som gaae til deres Fjender, troer jeg, vi kunne indsamle hver eneste Sjæl af de fattige Hellige i de gamle Lande. Wille de gjøre det? Jeg troer det neppe. Mine Brødre ere villige til at gaae ud for at prædike Evangeliet i hele Verden. Jeg fulde ønske, at enhver Hellig var ligesaa redebon til at bidrage til at udfrie sine fattige Brødre og Søstre fra Adbspredelsen. Guds Rige er den sikkreste Institution paa Jordens, i hvilken vi kunne anbringe vore Midler. Vi ere Borgere i hans Rige og Medlemmer af hans Kirke, og vi vide, at vi maae taale Alt for Evangeliet, men det vil gjøre os rigere, end vi muligvis funde blive paa nogen anden Maade. Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Skitser fra Mormons Bog.

(Fra „Millennial Star“)

Jakob, Nephi's Broder.

Ingen, som vil bruge noiere Øjtanke, kan undlade at bemærke den staende Lighed, der var mellem Nephi og Moses, da disse Mænd trak sig tilbage fra deres prophetiske Vane iblandt Folket. Ligesom hin store Prophet, der holdt Nøglerne til den mosaiske Uddeling, delte den Magt, som havde været forenet hos ham, idet han indsatte Yosva til Fyrste og Hoved for den verdslige Deel af Nejgjerningsmagten og bestillede Atron til Ypperstepræst for Folket og Hoved for de re-

religiøse Anliggender, saaledes brugte ogsaa Nephi den samme Fremgangsmaade, idet han indsatte en Konge og bestillede sin Broder Jakob til Ypperstepræst. Grunden til denne Adskillelse af Magten i begge disse Tilsælde kan man finde i de paa-gjældende Folkeslags senere Historie, som hine store Mænd sikkert maae have forudsæt i Kraft af deres prophetiske Blik. Timelige Fordele kunde let bevæge en verdsligindet Magthaver til at forglemme, at han ogsaa var Ypperstepræst, eller Nejgjør-

righed kunde bevæge en kongelig Æpperst-præst til at opoffre Folsets Frihed for pharisæisk Præstelist og Slaveri, under hvilke Omstændigheder den hellige Magt, som var anbetret til saadanne Individer til Gavn for kommende Slægter, let funde blive misbrugt.

Vi maae erindre os det Faktum, at hele den efterfølgende Historie i Mormons Bog vedkommende Lehis og hans Neisefællers Efterkommere kun omfatter de Begivenheder og Scener, der fandt Sted i Nærheden af den Skueplads, hvor Pladerne forvaredes, eller som have Hensyn til de Mænd, der havde dem i Forvaring. Andre Stammer og Nationer iblandt Nephiterne og Lamaniterne, hvilke hurtigt formeredes og udbredte sig over det amerikanste Continent, forekomme saa at sige kun i Baggrunden, uden at deres Historie bliver videre berort. Det har siensynlig været Hensigten at vise Guds Forsyns Styrelse, og hvorledes han har virket formedelst sit Præstesomme fra det ene Led til det andet i den store Kjæde lige op til Moroni, der var den sidste Prophet iblandt Nephiterne.

Jacob, Nephis Broder og Efterfolger i Præstebendet, prædikede Ømvendelse for Folket, som havde ladet sig lede paa Afveie formedelst dets hurtig tiltagende Rigdomme og den deraf følgende Luxus. Det er rorende at læse om hans Undskyldning og Kummer, fordi han var nødt til at tale saa strengt til Mændene i Nærverelsen af deres Kvinder og Børn, som var komne op til Templet for at blive opbyggede — en Ømhed, der mere end mange Bind kunne det, taler til Kunst for Propheten. Et Sted i hans Bog bliver ofte anført af Modstanderne af Mormons Bog som et Bevis paa Uoverensstemmelse mellem enkelte Lærdomspunkter i de Sidste-Dages Helliges Lære, nemlig i 2 Cap.

6 B., hvor han revser Nephiterne, fordi de havde mange Hustruer og Medhustruer sigende, at det var Herrens Billie, at Ingen skulle have mere end een Hustru, medens han fordelede Davids og Salomons Forhold i saa Henseende som en Vederstyggleghed for Gud. Men hvis Saadanne, der kun søger at finde Fejl, havde gjort sig den Uleilighed at løse nogle saa Linier til, vilde de have fundet, at den samme Prophet i den selv samme Tale om det samme Enne tilføjer, at hvis Herren ønskede at opreiße sig en retsfærdig Sæd, vilde han give Besaling desangaaende, og dette har han gjort i denne sidste Uddeling. Det synes ifølge Slutningsordene i 2det Capitel, at denne Prophet også har strevet sit Folks verdslige Historie, men imidlertid forekommer der ikke nogen videre Hentydning i saa Henseende i den hele Oversættelse.

Af den høieste Interesse for os alle er hans Anforelse af den sjonne Lignelse om Olietraet og Biingaarden, saaledes som den var blevet fortalt af Propheten Benos for Israels Huus. Den Ømstændighed, at denne Fortelling er optagen i Mormons Bog, giver os ikke alene et sjont Eksempel paa inspireret Poesi, men den lærer os også at kende Propheten Benos som en begavet Digter, hvilket til fulde erstatter ham for, at hans Værk er udeladt af Bibelen.

Tilsædet med den twivesyge Sherem, der paa Grund af sin Lærdom, Bel talenhed og store Indsydelse over Folket, ansaae det som en let Sag at overvinde denne Guds Ejener, der prædikede om Christi Komme, minder os om Apostlenes Dage, thi her ligesom i Sødeland blev Bespotteren gjort til et advarende Eksempel for Alle, der bespottede Guds Land. Enten hans Navn er Sherem eller Eli mas, enten det er med Paulns eller Ja-

gob, enten det stær paa dette eller høint Sted, vil dog Herren altid straffe den, der driver Spot med det Hellige.

Omendstjøndt den Sæd, som denne trofaste Guds Ejener havde saaet, isfe ganske var falden i ufrugtbar Jordbund, og han saae ssjonne Retserdighedsfrugter spire frem iblandt Folket, samlede der sig

dog henimod hans Livs Aften morke Skyer paa Horizonten som Forbud paa de blodige Krigs, som vilde udbrude efter hans Bortgang. Han døde imidlertid i Nydelsen af en Fred, som Verden hverken kan give eller tage, og hvilken det havde været hans Formaal gennem hele hans Liv at forplante til Andre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Jødernes Forlæsning.

(Fra „Millennial Star.“)

Jederne ere det mærkværdigste Folk, som findes paa hele Jorden. Omendstjøndt adspredte i alle Verdensdele, have de dog endnu bevaret deres Ejendommelighed baade som en særgen Folketrace og med Hensyn til deres Gudsdyrkelse og Traditioner. De ere et levende Vidnesbyrd for hele Verden om Sandheden af de gamle Prophetier. Alle de Forbandelser, Moses, deres store Prophet og Lovgiver, udtalte over dem, have rammet dem, fordi de ere afvegne fra Herrens Bei og ikke have tjent ham i Aand og Sandhed. (See 5te Moseb. 28de Cap.). De forsætstede Messias, og Herren lod „et ubln Folk,“ nemlig Romerne, komme over dem — et Folk, „som ikke agtede den Gamles Person eller var den Unge naadig,“ — „som ængstede dem i alle deres Porte, indtil deres hoie og befæstede Mure, hvilke de havde forladt sig paa, omstyrtedes.“ Deres Tempel blev i Bund og Grund ødelagt, lige-som Frelseren havde forudsagt: „Der skal ikke lades Steen tilbage paa Steen, som jo skal nedbrydes,“ og Herren har adspredt dem „fra den ene Ende af Jorden til den anden.“ De have været „en Spot og et Ordsprog iblandt alle Folk,“ som de have boet iblandt, og deres Navn har været brugt som et Skjældsbord. De have tomt Bitterhedens Bæger lige til Bunden, og Herrens Ord ved Moses ere blevne opfyldte paa dem indtil det sidste Bogstav: „Og Du skal ingen Rolighed have iblandt de samme Folk, og din Fodsaale skal ingen Hvile have; og Herren skal give Dig der et bævende Hjerte, saa at Dinene skulle fortærer og Sjælen bedrøves. Og dit Liv skal være Dig hængende for Dig, og Du skal røddes Nat og Dag, og ikke være sikker paa dit Liv.“

Igjennem Aarhundreder har dette været de ulykkelige Joders Skjæbne, i Sædeleshed iblandt de Nationer, som have besjendt sig til den christelige Religion, thi det største Barbari og de meest udsgote og djævelske Grusomheder, hvilke dette Folk har været utsat for, ere blevne dem tilskiede af de saakaldte Christne. Men en lysere Dag har imidlertid begyndt at grye for Jederne, og Tiden er nær for-

haanden, da de efter ville opnaae deres fordums Storhed, og den Herlighed, som venter dem, vil være evigvarende.

Der gives ikke noget Folk, der giver Agt paa Jødernes Bevægelser med en saadan Interesse, som de Sidste-Dages Hellige. Herren har formedelst sine Ejendomme og Propheterne og Patriarkerne tilhjendegivet, at de Fleste iblandt dem, som have adlydt det Sidste-Dages Evangelium, ere Israeliter af Ephraims Stammie, — ikke blot i aandelig, men i naturlig Henseende, da de igjennem deres Forfædre ere ubsprungne fra dette Folk. Gud har „blandet Ephraim iblandt Nationerne,” han har „saet hans Sæd iblandt Folkene“ og formedelst Egteskab med Hedeningerne er Kundskaben om denne Green af Israels Huus gaet tabt for Menneskene, men ikke for Herren. Han, som adsprædte Israel, har nu begyndt at samle det igjen, og Ephraim er Herrens Førstefodte i Gjensidelsens og Gjenoprettelsens Tider.

Det gamle Testamentes Prophetier hentyde hovedsagentlig til Gjenoprettelsen af Israels Huus i de sidste Dage — ikke alene af de ti Stammer, der efter Palæstinas Afsplitlse i to særskilte Riger betegnedes med dette Navn, men ogsaa af Juda Huus, hvilket tillige indebefattede Benjamins Stammie. Gud gav Joseph ifølge den patriarkalste Belsignelse, som han modtog af sin Fader Jakob, et Land, der skulle være beliggende ved „de evige Høies yderste Grænser“ (1 Moseb. 49, 26.). Dette var en Gave til Joseph og hans Sæd — til ham, hvis „Belsignelser varer større“ end dem, der var blevne givne hans Forfædre, hvilke havde faaet Forjættelse om at faae Canaans Land til en evig Arv, — og denne Gave bestod ikke i noget Mindre end hele Amerika — et Land, der som Moses figer, skulle være blesignet fremfor alle andre Lande „med den kostelige Frugt af Himmelten, af Duggen og af Dybet, som ligger nedenunder, og af de aldgamle Bjerges ypperlige Frugt, og af de evige Høies kostelige Frugt, og af Jordens kostelige Frugt og af dens Hylde“ (5 Moseb. 33, 13—17.). En anden Belsignelse, som blev givne Josephs Sæd, var, at den skulle „stange Folkene sammen indtil Jordens End.“

Herren er iførd med at indsamle Josephs Sæd fra alle Nationer til det forjættede Land, og han giver hans Efterkommere en Arv imellem de „evige Høie.“ Han har ogsaa givet dem den Mission at prædike Evangeliet — først for Hedeningerne, og derefter ifølge Herrens Ord ogsaa for Jøderne. Frelsens Belsignelser ville komme til Israels Huus gjennem Ephraim. De Eldste i denne Kirke føle en sædredes Interesse for Alt, hvad der angaaer Jøderne, thi de vide, at de skulle komme til at udføre et stort Værk iblandt dem, naar „Hedningernes Hylde“ er gaet ind.

Ligesaa vist som Jøderne paa Grund af deres Forfædres Overtrædelser ere blevne adsprædte iblandt alle Nationer, ligesaa vist ville de efter blive samlede til deres Forfædres Land som en Forberedelse til Frelserens Tilkomst i denne Slægt, og ligesom Herren gjennem Aarhundreder har styret og ledet de Begivenheder, som have fundet Sted, for at forberede Alt til sit Riges Oprættelse paa Josephs Land, saaledes har han ogsaa i vore Dage beredt Veien for sit Magtensfolk, Jøderne, med Hensyn til Gjenindstættelsen i deres fordums Arv. Han har virket paa Magthaverne i de forskjellige Stater, saa at dette Folk er blevet meddeelagtigt i alle de Rettigheder, som tilkomme enhver retskassen Statsborger, uden Hensyn til hans religiøse Anstuelser. Der gives nu mange Jøder, som beklæde vigtige Poster i de forskjellige Landes Statsstyrelse. Denne Venning i Henseende til Tingnes Stilling er imidlertid

ikke opnaaet uden Kamp. Der har været mange Fordomme at nedbryde og megen Modstand at bekæmpe, men hvo kan hindre Herren, naar han virker? Og vi kunne klarligen see, at han har havt sin Haand med i alle disse Begivenheder og deres Folger.

Iblandt Søderne er der Ingen, som har hævet sig til den Høide og Udmærkelse, som Familien Rothschild, der formedelst sine uhyre Rigdomme, sin sjeldne Dygtighed i Finantsanliggender og sit inbyrdes Sammenhold har bragt det saavidt, at de fleste civiliserede Staters Negjeringer staae i Gjeld til samme. Fem af denne Families Medlemmer have Sæde i de lovgivende Forsamlinger i forskellige Lande i Europa. Hvad der i Særdeleshed bidrager til at vedligeholde det inbyrdes Sammenhold, er den Omstændighed, at de øgtefæbelige Forbindelser alene indgaaes mellem Individer af Familien. Deres Virksomhed har været ledsgaget af et mærkværdigt Held, og det Rothschildste Huus som Pengemændenes Monark har ligesaa gode Udsigter til en fremtidig Bedvaren og Blomstren som noget Kongehuus i hele Verden.

Der gives mange andre jødiske Familier baade i den gamle og nye Verden, som ere i Besiddelse af uhyre Rigdomme, og hvilke følgelig derfor ogsaa have en stor Indflydelse, og mærkeligt nok anbringe de ikke deres Capitaler i Landeientomme. Set, at Herren, hvis Folk „stal være vistigt paa hans Kræftes Dag,” virkede paa deres Hjerter, saa at de inderlig kom til at længes efter Jerusalems Forlosning, og de begyndte at undrage deres Rigdomme fra de hedense Nationer, hvo kan da forudsige, hvilke Omvæltninger det vilde affstedkomme i flere Henseender? Nogle rige og ædelsindede Søder, som for Exempel Sir Moses Montefiore, have viist stor Interesse i og udgivet betydelige Pengesummer for at fremme Søders Colonising i Palæstina. Familien Rothschild funde sjøbe hele Landet, hvis den var tilboelig til at inblæde sig paa et saadtant Foretagende og Herren aabnede Veien.

Dagen vil imidlertid kommen og er ikke langt borte, da „Jerusalem skal blive beboet som en Stad uden Mure paa Grund af den store Mangfoldighed af Mennesker og Dvæg, som skulle findes deri, thi „saa siger den Herre Bebaoth: See, jeg frelser mit Folk fra Landet imod Østen og fra Landet imod Solens Nedgang. Og jeg vil lade dem komme, og de skulle boe midt i Jerusalem, og de skulle være mit Folk, og jeg vil være deres Gud i Sandhed og Retfærdighed“ (Sach. 8, 7. 8.). Naar den Tid kommer, ville de ruinerede og kledtørstige Hedningenerationer vende deres Blik mod Jernusalem, og de ville indgaae Forbund med hverandre, sigende: „Jeg vil drage op i Landet, hvor der er ubefæstede Byer; jeg vil komme over dem, som ere stille, som boe træggelsen, de, som boe alle uden Muur, og have hverken Stænger eller dobbelte Porte, at tage Bytte og at rove Rov, at vende din Haand igjen over de øde Steder, som nu ere beboede, og over et Folk, som er sanket fra Hedningerne, som forhverver sig Fæ og Gods, dem, som boe midt udi Landet“ for at tage Guld og Sølv, Fæ og Gods, for at tage et stort Bytte“ (Ezech. 38 Cap.).

Da ville Israels Born paa en mirakulos Maade blive udfriede fra deres Trængsler og deres Fjenders Hænder; Messias vil komme som deres store Bestrier og Konge, den Jesus nemlig, som deres Førstædre forsætste, og Herren vil lade „alle de Forbandelser,“ som have hvilet over dem, komme over de Nationer, der have plaget hans Pagtengsfolk. Fryd Dig deraf, Du plagede og forstodte Juda, thi din Kummers Dage ere tilende. Inda Love har reist sig og vil snart brole ud fra

Verusalem. Jakobs Gud lader Ephraims Horn voxe, og med disse begynder han at stange Folkene til sammen. Hans Horn skal blive fyldt med Salvelsens Olie for Juda, og Levi Sonner skulle frembære Øffer for Herren i Netsædighed paa Alteret i hans hellige Huus. Baagn dersor op, Juda, vend dit Blif mod Jerusalem og dit Hjerte til Herren, og din Forlæsning vil snart komme og skal ikke tøve.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841.

(Fortsat fra Side 174.)

Alle de Duniheder, som ugensindere blevne publicerede i de Forenede Staater mod Sandheden, maae betragtes som Frugter af besindig Eftertanke i Sammenhæng med dem, der her komme for Lyset. Jeg vil ikke nu tale videre derom, men jeg skal serde Dem nogle Prever med vore Emigranter. Jeg kan nu underrette Dem om, at vi have hostet de første Frugter af Campbellismen i England paa et Sted, kaldet Nottingham.

Torsdag den 15de.

Proklamation til de Hellige i Adspredelsen, med Hilsen.

Erlært Brodre! Det Forhold, vi staar i til Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, gør det nødvendigt, at vi nu og da fremstille Kirkens Tilstand og Udsigter og give saadaune Raad, som maatte ausees nødvendige for de Helliges Vel og egnede til at befordre deres timelige og evige Lykhalighed.

Vi maae lykonste de Hellige paa Grund af den Fremgang, som det store Sidste-Dages Værk nyder, thi det har ikke alene udsprett sig til alle Kanter paa dette Continent, men ogsaa til Europa og til Øerne i Havet, medens det fremdeles strider fremad paa en Maade, der ikke finder sin Lige i Historiens Arbøger. Dette er saa meget glædeligere, naar man

tager i Betragtning, at der kun er hengaaet en kort Tid, siden vi paa en ubarmhjertig Maade blevne drevne fra Staten Missouri, efterat vi havde maatte udholde de strækkeligste Grusomheder og Folgelser. Dengang forekom det Mange, at vor Undergang var unndgaaelig, medens Sandhedens Hjender triumpherede, og ved idelige Formæmelser bestræbte de sig for at forsege vores Lidelser. Men Hærskerernes Herre var med os, Jakobs Gud var vor Tilslugt, og vi blevne udfriede fra disse bledterstige og ugrundelige Mennesters Hænder. I Staten Illinois fandt vi et Tilslugtssted og blevne venligt modtagne af Personer, som ere værdige til at kaldes frisindede Mænd.

Det er umuligt at opregne alle dem, der i vor Ned adelmodigen rakte os en hjælpsem Haand og ligesom den barmhjertige Samaritan gjord Olie i vores Saar og med Garmiisdhed bidroge til at afhjælpe vore Fornedenheder, thi det syntes som om samtlige Beboere i Quincy og de fleste iblandt Besolningerne i Illinois kappedes med hverandre i deres Kjærlighedsbevisninger. Vi ville imidlertid omtale Gouverneur Carlin, Dommer Young, General Lech, Dommer Ralston, hans Belærværdighed Hr. Young, Oberst Henry, N. Bushnell, John Wood, J. N. Morris,

S. M. Bartlett, Samuel Holmes, hvilke længe ville blive mindede af et tænemmeligt Samfund for deres udviste Mennekestørrelighed mod et lidende Folk; Mindet om deres Velbedigtedsgjerninger mod os er indpræget i vores Hjerter med uudstelelige Træk.

Ligeledes ville vi omtnale denne Stats lovgivende Magt, der uden Hensyn til Partier er kommen os til hjælp og har behandlet os som Medborgere og Venner — samt har givet os alle de Rettsigheder, hvilke baade i borgerlig og religiøs Henseende tilkomme os, idet den under 16de December 1840 har vedtaget de frisindede Love for Staden Nauvoo, Nauvoolegionen og Universitetet i Nauvoo, hvilke Love tilstaae den mest ubstrukte Frihed, som nogen lovgivende Førsamling kan give.

Den første af disse Love (den for Nauvoo) tilskrør os for Fremtiden alle de Frihedens Velsignelser, som tilkomme Borgerne i en stor civiliseret Republik, og dette er Alt, hvad vi nogensinde have forlangt. Hvilen Modsatning er der ikke mellem den Fremgangsmaade, som er fulgt af den lovgivende Magt i denne Stat og den, der er fulgt af Legislaturen i Missouri, hvis Bigotteri, Skinsyge og Overtro have faaet Overhaand i den Grad, at den har negtet os vores helligste Rettsigheder og den Frihed, som tilkommer os! Illinois har sat et stjønt Eksempel for alle de Forenede Stater og for hele Verden, eg har ødelmødigen handlet overensstemmende med Constitutionens Aand, og paa samme Tid, som denne Stat fordrer ubetinget Lydighed mod Lovene (hvilke vi haabe stedse at see overholdte), giver den os Beskyttelse under samme og giver os Sikkerhed for Liv, Frihed og ethvert lovligt Foretagende.

Navnet paa vor Stad (Nauvoo) er af hebraisk Oprindelse og betyder et yndigt Sted med Indbegrebet af No, og det

kan ogsaa med Rette siges, at den har en yndig Beliggenhed. Den ligger ved Mississippisloden ved Des Moines Rapids i Hancock County og begrænses mod Øst af en vidtudstrakt og usorligelig smuk Slette — og mod Nord, Vest og Syd af Mississippi. Nogle have havt imod dette Sted paa Grund af den Sygelighed, som har hersket i Sommermaaderne, men Dr. Bennett er af den Formening, at Hancock County og navnlig hele den østlige og sydlige Deel af Staden Nauvoo har et ligesaa sundt Klima (for dem, som ere blevne akklimatiserede), som noget andet Sted i Westen, hvorimod Beboerne i den nordvestlige Deel af Staden har lidt meget af Koldfeber, men han troer dog, at Aarsagerne til denne Sygelighed kunne fjernes ved at udtorre Moraderne paa de nærliggende Der i Mississippi.

Befolningen i vor Stad tiltager med en usorligelig Hurtighed, da den nu udgør over tre tusinde Sjæle. Der bliver gjort alt Muligt for at fremme Handel, Haandværker og Agerdyrkning i Staden og dens Omegn. Vandet i Mississippi kan med Fordeel anvendes til at drive Fabrikker med, og det næsten i en ubegrændset Udstrekning.

Da vi have været Nedstaber i Guds Haand til at lægge Grundvolden til Indsamlingen til Zion, ville vi raade dem, der sætte Priis paa Evangeliets Velsignelser og som forstaae Nødvendigheden af at adlyde Herrens Besalinger, samt ere i Besiddelse af denne Verdens Gods, at virke for en almindelig Indsamling. De bør ashænde deres Ejendomme, saasnart Omstændighederne ville tillade det, uden at det kræver altfor store Offre, og de bør flytte til vor Stad eller dens Omegn for enten at anlægge Fabrikker eller for at kjøbe og dyrke Landeindomme. Dette vil sikre os Besiddelsen af vor fremtidige Arv og berede Veien for de Fattiges Ind-

samling. Dette er behageligt for Himmelens Nasyn, og den eneste Maade, paa hvilken Indsamlingen kan iværksættes. De Rige og enhver Anden, som kunne bidrage til dette Steds Opkomst, bør deraf gjøre alt Muligt for at komme hertil uden Opfættelse for at styrke vores Hænder og fremme de Helliges Bel. Dette kan ikke nockom blive lagt de Hellige paa Hjerte, og vi paalægge herved de Eldste at forelægge dem dette, thi det er overensstemmende med de Raad, som Herren har givet os i saa Henseende.

Opsørelsen af Herrens Huus, hvor de Hellige ville komme til at tilbede deres Fædres Gud ifolge hans Huses Orden, og hvor det hellige Præstedømme vil blive

sat i stand til at udføre de Pligter, som paahvile samme, samt hvor Undervisning fra Herren vil blive modtagen for derfra at udgaae til fjerne Lande, strider rasht fremad. Lader os deraf gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt for at fremme Statens Nauvoos og Omegns Bel ifolge de Friheder, som Staten Illinois's forgivende Forsamling har tilstaet samme, idet vi i Alt bor besluite os paa de ødle Handlinger som dem, der udovedes af vores Forfædre, for at fremme den Sag, der er af en saa uendelig Vigtighed saavel for denne som for enhver efterfølgende Generation.

(Fortsættet.)

Nyheder.

Norge. Fra flere Egne i Trondhjems og Bergens Stifster er der foresaldet flere Sneested, som have forårsaget betydelig Skade, og ved hvilke mange Menneskeliv ere gaaede tabte.

Preussen. I Labiau har der i Begyndelsen af Maanedene fundet Kolighedsforsyrelser Sted, idet en Folkehob paa en tumultarist Maade forlangte, at Borgermesteren skulle udlevere nogle Penge, som Kongen sagdes at have sendt. Der blev sendt nogle Compagnier derhen.

Orienteren. I en Strivelse fra Bulgarien af 26de Februar til „Augsb. Afg. Btg.“ berettes, at Dannelsen af Fristarebander paa rumænsk Territorium fortsættes til Trods for de officielle Venægtelser. Fra tyrlæs Side foretages der omfattende Rustninger. Alle Byer i de nordlige Distrikter blive armerede og saavidt muligt forsynede med Laarne og Grave; i Fæstningerne ophobes der store Masser Fourage og Proviant, som fratas Bønderne imod en bestemt Godtgjørelse. Langs med Balkan og den serbiske Grænse skal der være opstillet betydelige Troppemæsser. Det hedder, at Omer Pascha skal tilbage til Creta og Dismail Pascha overtage Commandoen over Armeen i Rumelien.

Amerika. Saavel Senatet som Repræsentanternes Hus har besluttet at sætte Præsident Johnson under Tiltale. Han er blevet indstærvet til at mode for Senatet den 13de dennes. Anklagepunkterne ere: For ubereettiget Usædligelse af Stanton; for Udnævnelsen af General Thomas uden Senatets Samtykke; for Overtrædelsen af Hærloven ved at forlede General Emery til at udføre en Ordre, der

isfe var contrafigureret af Grant. Det tyder paa en betænkelig Ophidselse iblandt Befolkningen, og ifølge et indløbet Telegram skulle Tropperne i Maryland vise Tilbøjelighed til at forsvare Præsidentens Person, mens Tropperne i Pennsylvanien skulle have underrettet Congressen om, at de ville forsvare dens Utrænkelighed under en forestaende Kamp. Man synes altsaa at gjøre sig fortrolig med Tanken om en blodig Udgang af den nuværende Conflikt.

Vestindien. Ifølge Indberetninger fra Authoriteterne paa de danske-vestindiske Øer, der gaae til 29de Januar, har der siden 21de December s. A. viist sig en Choleraepidemi paa St. Thomas, som endnu vedvarede ved Bereitungernes Afgang. Efter Meddelelser fra Landphysicus var der indtil den 13de Januar, Middag, forekommel 36 Tilfælde, deraf 19 med dodeligt Udsfalde, fra 13de til 21de Januar 78 Tilfælde og 48 Dødsfald, og fra 21de til 29de Januar 63 Tilfælde og 39 Dødsfald, ialt 177 Tilfælde og 130 Dødsfald.

Jordrystelserne vare i Aftagende, men der var dog neppe hengaaet en Dag uden at der mærkedes idetmindste en underjordisk Torden.

Afstatist Rusland. Vinteren i Sibirien. Fra Jenisej strives den 22de December, at Vinteren der indtil da havde været meget mild med i det Høieste 10 Graders Kulde, i Regelen dog kun med 6 eller endog kun 2 Graders Kulde. Det er den tredie Vinter i Sibirien, som har været saa mild.

China. I China antager Borgerkrigen store Dimensioner. Ifølge „Nord. Allg. Blg.“ er der indtruffet Estretrning om et stort Slag ved Forbjerget Shantuer, hvor de Keiserlige slog Rebellerne, hvis Tab angives til 80,000 Mand. Senere skulle de Keiserlige i flere forbittrede Kampe være slagne af Rebellerne og have lidt store Tab.

Afrika. Angaaende den engelske Expedition til Abyssinien hedder det i et Telegram til „Times“: „Freden er twivlsom. Vi ere nu i et fjendtligt Land. Der er blevet stadt Esternslere; Ejenden har stadt 6 Arabere (i Englanders Tjeneste?) og lemlestet deres Lig paa den græsligste Maade. Tre engelske Officerer ere forsvundne. Best for Antola findes der ingen Fourage mere.“

Blanding.

Bore Monfers Metalværdi. Svenske Kalendere have iaaar en ret interessant Tabel over norsk, danske og finsk Sølvmont, der viser deres Vægt, Sølvindhold og Værdi i svensk Rigsmont, samt bestemmer samtlige Monfers øgte Metalvægt (Gehalt), saavel den anordningsmæssige efter Montfoden, som den virkelige, d. v. s. saaledes som den ved førstilt anstillede Undersøgelser viser sig at være. Deraf fremgaer blandt Andre, at de danske Speciesdalere, der skulle indeholde 875 Dele fint Sølv (regnet efter Tusinddedele), have $875\frac{1}{2}$; Rigsdalere og Tremarkstykker derimod kun $875\frac{1}{4}$. Markerne skulle efter Forordningen holde 500 Dele fint Sølv, hvilket i Virkeligheden ogsaa er Tilfældet; 4 Skillingerne, hvis Ledighed kun er 250,

indeholde derimod dog 251 Dele f. S. De i 1808 prægede $\frac{1}{6}$ Nigsdalere eller Markstykker, „Frivilligt Offer til Fædrelandet,” hvilke formedelst deres pyntelige Udsænde hyppig anvendtes, især af Landmænd, til Uhrnøgler, indeholde 406 $\frac{1}{4}$ Dele f. S.; de ses nu sjeldent her, men maae dog være kendte i Sværig, hvor deres Værdi er ansat til 32 Øre, eller næsten 1 Mark dansf. Meest overvægtige ere de norske Speciesdalere, nemlig 876%, istedetsfor 875, Halvspecierne endog 877%. — De, som gjemme Penge paa Kistebunden for Metallets Skyld, have dog nu en lille Rettesnor at gaae efter ved deres Samlingers Foregelse.

Geistligheden i Østerrig. Petermanns „Geographiske Meddelelser“ giver følgende statistiske Oplysninger om det østerrigske Cleresi og dets Eindomme: det bestaaer af 56,370 Personer, hvoriblandt 1 Patriarch, 4 Primas'er, 11 Erkebiskopper, 58 Biskopper, 24 biskopelige Vicarer, 12,863 Præster og 539 geistlige Professorer. Endvidere findes der 720 Munkelostre med 59 Abbeder, 45 Provincialer, 6,754 Præster, 720 Klerke, 240 Novicer og 1917 Klosterbrødre. De fleste Klostre eies af de reformerte Franciskanere (Graabrodre), nemlig 165, Observant-Franciskanerne eie 72, Piaristerne 60, Conventual-Franciskanerne 45, Dominikanerne (Sortebrodre) 41, Cistercienserne 48, Benedictinerne 37, de barmhjertige Brødre 31, Basilianerne 26, Jesuiterne 17 og Præmonstratenserne 15. Af Nonneklostre findes der 298 med 5,198 Nonner. De barmhjertige Søstre eie 25 af dem, Vincenz-ordenen 85, og Ursulanerinderne, der ere de talrigste, 25. Kirkens Formue udgør 185,672,967 fl. (omtrent 162 Millioner Rdlr.), med 19,639,713 fl. (omtrent 17 Millioner Rdlr.) i aarlig Indtægt.

Indhold.

Side.	Side.		
Bemærkninger af Præs. Young	177.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	188.
Skitser fra Mormons Bog	183.	Mvheder	190.
Redaktionens Bemærkninger (Jøder- nes Forlæsning)	185.	Blandinger	191.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilbvensire og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. C. Bording.